

Od Vlade iz Kanade

SVI SU ZA MIR, JA SAM ZA RAT - RAT UMA DUHA I SLUHA!

Home

Originalci

Galerija

Razno

InfoMAX

Links

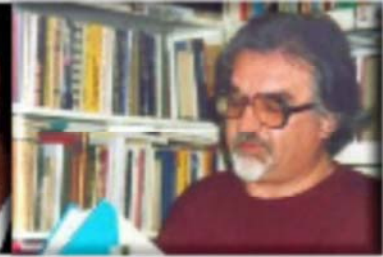
Božić (1992) na jednom bečkom mostu

pod nogama Dunav
tamo negdje daleko
Vukovar

pada snijeg u Beču
Božića 1992-ge
nek' nema Juge!

nisam rođen u sramoti
niti sam je skrivio
a - doživio

General...

...nakon gotovo punih trideset godina u društvu jednog od najuglednijih „fetivih“ šibenskih plemića izlazim na Šibensku rivu. Sredina je ljeta, mnoštvo ljudi je okolo, ulična rasvjeta je tek započela večernju smjenu, sve miriše na ljepotu i radost. Zvuci su izmješani ali umjereni i tako slatko prepoznatljivi. Pogledavam u vrhove mojih „brodarica“ koje sam prije neki dan kupio u Vankuveru. U prolazu čujem fragmente svih jezika svijeta. Moj domaćin priprema večer na Hrvatskom jeziku i pojma nema da ja slušam ritam i boju, a ne informaciju riječi koje on prosipa po izgladenom kamenom pločniku Šibenske rive...

Genaraleee!, gotovo je eksplodirao jedan veseli bariton koji je trenutačno KAO zaustavio dah svima. U toj velikoj gužvi nisam doista ništa konkretnije mogao vidjeti, ali sam odmah reagirao na prestanak priče moga domaćina.

Ajme šta te volu!, odjednom će on

Genaraleee!, prekide ga opet onaj isti glas.

Padne mi pogled na uglancani kamen Šibenske rive. Šutimo i volimo se. Znamo se intimno i dugovječno iz zilion šetnji, par zilionu svesezonskih kiša, jedva šake snjegova i beskonačnosti sunčanih dana. Ne zanima me što se to zove politika, pa ni povijest! Mi se volimo nekih dvijetri milisekunde onako spontano i naivno kao prije; ništa i niko to dodirnuo nije i zato monumentalna tišina nekih dvijetri milisekunde...

Prekine me bljesak vlastita sjećanja: pa NEKO je primjetio da sam se ja vratio! ODMAH: nisam se ja VRATIO, ja sam u prolaznoj POSJETI nakon poprilično propuštenih decenija i ništa drugo!

Nisam se niti okrenuo, a moj domaćin je već zauzimao najbolji stol na terasi jednog od najboljih restorana u gradu.

Elegantno obučeni i radosni „generale“ (iz)vikač je vrlo ljubazno prišao i toplo nas pozdravio odmah nudeći moje najdraže vino sa stare „primoštenske bande“. Kaže, ja častim!

Malo me neugodno iznenadilo kada je to moj domaćin oštro prokomentirao: tvrdico jedna, vježbaj, vježbaj to bi češće moga činiti!

Aj, nemoj sad da ti objašnjavam posal, mukte je mukte i samo za generala, a ti si mi odosi svaki dan! A kad si ti mukte skupija cili restoran nisi bija tako glasan!?

„generale“ (iz)vikač kao da nije ništa čuo samo se okrenuo i otišao po karte (Jelovnike) i vino. Meni se činilo da moj „space shuttle“ upravo stiže u orbitu i da ću baš večeras vidjeti sve najljepše zvijezde koje Svemir može ponuditi. Bez filtera. Bez filterA...

Moj domaćin je sjeo i toplim glasom primjetio kako eto, SVI, znaju koje je moje omiljeno vino. Zahvalio sam bez ironije i dodao kako sam sretan jer sam usput u ove zadnje tri decenije naučio vidjeti moj vlastiti ego. Nije uopće reagirao ali ja sam unatoč tome dodao: kada se smiriš i VIDIŠ svoj vlastiti ego onda ti ne moraju drugi objašnjavati ZNAČENJE riječi egoizam, pa i egocentrizam. Odmah nekako NARCISOIDNOST više nije nekakva salonska riječ koja se lijepi nekim tamo „fincima“... Generale, evo „Babića“!, prekinulo me baš onako iznenada. Hvala, hajmo svima jednu redom!

?

Velolučka „anisovača“, mi smo ovdje za večeru, a ne samo za lokat u prolazu.

Uz bezbroj puta ponovljeno „generale“ započelo je bajkovito večer na Šibenskoj rivi. Da, i Babić i anisovača su sačuvali sve po čemu ih se sjećam: no moj domaćin mi je objasnio da su ova pića ipak iz „osobnih izvora“ a ne iz trgovine. Volu te ljudi, zvizdo jedna, inače bi ka' sav ostali furešti svit loka' šećer i boje iz Italije!

Naručili smo rižot, tuna steak i domaću salatu. Svakako i još koju bočicu Babića da nam tuna ne zapne u grlu.

Mirisalo je na božansko i originalno Šibensko ljetno veče na rivi. Vino me vraćalo na sva sveta raskrižja i darivalo mi simfonije najljepših sjećanja sa autentičnim ljudima koji su istinski činili više od pola mojega života DANAS, a u ono vrijeme to je bio moj SAV život...

Odjednom sam počeo da gledam okolo: toliko puta je ovaj vikao „generale“ da sam se ja doista zapitao KAKO to da baš niko ne reagira!? Šibenčani su otvoreni i direktan svijet, kada im je nečega ili nekoga previše, oni jednostavno kažu šta hoće. Doista bez ikakve druge namjere. Odjednom sam se našao u svome unutarnjem monologu koji je gotovo VRIŠTAO: koji mu je!, ja NISAM general! Ja nisam ni vojnik! Pa ta vrištava zvizda me NIKAD nije vidjela ni u uniformi za mojih 15tak ljeta u Šibeniku! A ovamo vrišće da ga čuju sve do Švabije generale! Ma, generali si mater, eto!

Yellow Cantun 2017

Kolumna:
ROBERT Marić

ŠUPAK GODINE

U one dane teške gripe i bunila, pitam Zakonitu kako joj se čini naš omiljeni Bišop, staviti ću ga u Maškatur. A ona, da koji Bišop, ona tu ne vidi nikakvog Bišopa, vidi samo jednog čovjekoljupca, vrboljupca, omčoljupca... E, da, to je taj. Staviti ću ga u Maškatur, kad mi je ovako lijepo ispao.

Ali tada je u posjet stigao moj omiljeni jetrogriz. Ne znate tko su jetrogrizi?! To su vam oni koji će i vama i svima grickati jetru malo po malo, sve dok ne ostanete bez nje, a da i ne znate kako, a sve dok ne ostvare svoj cilj. Ili u konkretnom slučaju, lijepo bi ih oslikao dio iz Gibonnijeve pjesme "...i djevica i kurba, sve po potrebi..."

I tako, gric po gric jetrice, upornošću koja se isplati, toliko vas pritisne da mu popustite i izbacite ne samo Bišopa, nego da je zatražio i da čitav Maškatur izbacim iz Maškatur, uradio bih to. Još je doveo u pitanje i moju rajsku budućnost, zapravo siguran da me čekaju vatre pakla. I što mu kazat. A on, "djevica i kurba" bez sumnje ima osigurano neko VIP mjesto u raju.

I eto, Bišop mi pobjegao iz Maškatur, a ja ostao šupak godine, a da i ne znam kako. Tako mi i treba. Za utjehu ću ga, Bišopa, staviti barem ovdje na uvid. Ako vam počne malo davati na sumporna isparavanja, prekržite se i zatvorite stranicu. [VIŠE](#) ➔

Najkraće & najbrže:

• Ova stranica je i dalje kompletno EKSPERIMENTALNA.

Moj domaćin mi nazdravi i onda elegantno opet dolije. Tiho i pažljivo, kao da je čitao moje misli i slušao moj unutarnji dijalog sa sobom. Sine mi: pa oni su mene vazda „mazali“ sa majore i generale. Ovisilo je samo koliko sam ekstra tipovao. To je bilo vrijeme kada sam ja stizao na pravi civilni obrok sa broda i nakon koji mjesec na moru ja sam imao para za bacit, a bio sam gurman te povrh svega nikad nisam žalio platiti dobar zalogaj i dobru kapljicu. A Šibenik nikad nije falija biti autentično izvanserijski u obje discipline! Ajmeeee, eto me kako sam pametan! Misterija otkrivena totalno! No, sada sam trenutačno OSJETIO otkuda taj moj unutarnji dijalog: Šibenik i ja sa poznajemo do zadnjeg atoma našega identiteta: moj domaćin je nekoliko puta uzvik „generale“ popratio šeretским pogledom prema Mandalini, nekađasnjoj velikoj luci brodova Jugoslavenske Ratne Mornarice. Za vrijeme Domovinskoga rata Šibenik je dosta zla iskusio sa te strane. I sada ja, bivši Titov mornar, opet na Šibenskoj rivi baš ka' da se ništa ovdje nije desilo... NIJE me mučila nikakva savjest jer sam iz Šibenika i te ratne mornarice SVOJOM VOLJOM otišao još u proljeće 1989. Onda na kraju Kanade stalno se nađe ponekoji „otkrivač istine“ koji mi nakon određenog broja pivskih zaleta „mudro“ saspe u facu: znam ja koji si ti! Ovim „domoljubima“ se istinski ZAHVALJUJEM jer sam poradi njih definitivno bivši za sve vrste iseljeničkih skupova tzv. našeg svijeta. Lakše se diše, doista. Na Šibenskoj rivi sam očekivao -berem poslije polnoći i koje boce vina više- da mi neki domoljub „uđe u facu“ i objasni kakvo sam ja to zlo i „idi odakle si doš'o“. Nikako me nije bio strah, ali ja Šibenik VOLIM i tu simfoniju kamena, Ljudi i mora kakvih nema nigdje na svijetu pa sam htio da to udišem za tih par sati posjeta, a nikako bilo kakve -vazda mučne i Nenaučne, a tako promašene- krivodriinske diskusije...

Evo, prošlo je skoro dvije godine od te večeri&večerE i ja znam koliko „generale“ košta: 1500 „ustašica“, „ma to je ka poklon za tebe! Navrati nam uskoro, generale!“ Pragmatičan i praktičan šibenski duh. Zašto nisu na svjetskom vrhu? Sve je u njihovim rukama, a rezultati nisu baš „(O)pjevljivi“. Ja sam ČVRSTO u Kanadi. 15 kanadskih dolara je više no dovoljno za fantastičnu večeru. U mome domu...

Kao i vazda prije,

uz najiskrenije pozdrave

[Ovakvi smo bili na samom početku](#)

[Zakonski uvjeti korištenja ove stranice](#)

[Ovakvo smo izgledali do aprila 2013](#)

[E-MAIL me!](#)

- RAD NA OVOJ STRANICI i kreativni i tehnički NIKADA NIJE ZAVRŠEN.
- Sa najvećim ponosom ističemo da Duh ove stranice nikada nije i neće pripadati jednoj političkoj partiji, jednoj religiji ili jednoj BILO KOJIOJ ogradi.
- POKLON: Radomir Konstantinović FILOSOFIJA PALANKE, kompletna knjiga [pdf 32Mb](#) ili [HO 152.5Mb](#)
- Nikada nisam vjerovao da ću morati dokazivati da sam živ. Desilo se...
- ...na kraju balade je uvijek neka -šansona. Garant "narodnjačka"...

NASLOVNE PRIČE, arhiva

[YC00A](#)*VK001*VK002*VK003*VK004

06. 2017*07. 2017*08. 2017*09. 2017

[12. 2017*02.2018](#)

[Zbirka staroga i objavljenoga](#)